

O věcech všedních, pytlíku stromovém.

Je už to bezmála 2 roky, co jsem na jednom stromě v rámci ranního protahování těla zaznamenal prapodivného tvora, který místo ranního zpěvu tiše šustil a rušil harmonii stromu nepatřičným třepotáním. Jednalo se o mikroténový sáček, který někomu vědomě či nevědomě ulétl. Když jsem jej spatřil poprvé, zřejmě mojí první myšlenkou bylo, který dobrák měl zchromlé ruce nebo náhlou obrnu dolních končetin a neodložil jej tam, kam se tyto věci zpravidla odkládají. Na podíl plastu v travním porostu v podobě sáčků, neuměle odložených PET lahví nebo papírových kornoutů ještě se zbytky hranolků či pravých nudlí musí být člověk v civilizovaném prostřední parku připraven. A nejen na tyto výdobytky. Možno je najít i horší mináž. Třeba injekční stříkačky nebo výměšky lidí a jejich přátel. Že se jedná o kousky někdy a někde hodně staré, se můžete dočíst např. v posledním čísle časopisu Krása našeho domova, podzim/zima 2019, Uklidme svět, uklidme Prahu od Kateřiny Burešové.

Ale abych se vrátil k dotčenému pytlíku. V průběhu vlastního života se snažím najít, pokud možno, něco pozitivního v podobných situacích. A tady jsem si řekl, že bude zajímavé, kdy tohoto nepřirodního hosta sama příroda odnese kamsi do přírodního skladu. Bylo to takové to člověčí pochybování ve věci jeho zmizení. Sám sem jej odnést nemohl, je vysoko, a tehdy se stal předmětem poznání. Minuly zimní měsíce, mráz, letní prudké deště, bouřky a silný vítr. Strom držící pytlík se zazelenal, shodil listí i trochu větví. Ptáci zasedli a vyvedli mladé. Kousek od něj několikrát proběhla veverka s kunou. Pod stromem často funěl a dupal ježek při ranních toulkách, než zalezl na podzim pod hromadu pořezaných větví, aby se na nový rok pořádně prospal. Roční doby se vystřídaly a statečný mikrotéňák stále držel a drží.

A tak vzpomínám na jednu praktickou ukázkou rozložitelnosti lidských produktů veřejně vystavenou u jedné z chat nedaleko Benecka v Krkonoších a tiše jí dávám za pravdu. K tomu všemu si přibaluji vzpomínku na občas v dokumentárních filmech probleskující vrstvy odpadků na dně moří nebo osobně viděné okolí velkých skládek. To jsou ta místa (asi) posledního odpočinku. Dokonce i Čína hýbající světem výroby a spotřeby má prý zavádět jakási opatření na omezení odpadů. Kolik má „můj“ mikrotéňák kamarádů po celém světě?

A co s tím? Budu sáček pozorovat dál. Možná si k němu vypěstuji časem vztah jako Tom Hanks ve filmu Trosečník, v němž si jako nedobrovolný ztroskotanec vytvořil vztah ke kulatému nesmyslu, na který si nakreslil obličej a přidělal vlasy. A možná znejistím, až tento novodobý lidský průvodce zmizí a nebude tichého šustotu. Zatím tam pořád je a zdá se, že se těší dobrému zdraví. Jen tak se mně vkrádá do hlavy myšlenka, kdo z nás je vlastně tím trosečníkem? On s tím, že na uvedené místo fyzicky, surovinově nepatří, nebo já se svým názorem, že tam nemá co dělat, třebaže podobných jemu je na onom místě dost. V každém případě ze solidarity k němu místo výskytu neuvádím. Je to vlastně taková dočasně nepohyblivá ekologická keška. Možná má nahodilý čtenář tohoto článku svou vlastní pamětihodnost. Podělte se s její existencí svým nejbližším. Třeba dojdete k zajímavému povídání a poznání. Že mé řádky nejsou výmyslem, dokládá přiložená fotografie.

Hřbitov odpadků – 20.8.2016 – Rovinka, Benecko v Krkonoších

foto: VH